

Arrest

nr. 63 085 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BIESEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Zevenentwintig à achtentwintig jaar geleden huwde u met C. T. S. S. (...) (O.V 6.418.036). Samen hebben jullie twee meerderjarige zonen, namelijk S. (...) (O.V 6.418.029) en S. (...) (O.V 6.418.035). In Iran was u een huisvrouw. Daarnaast maakte u thuis ook decoratiestukken waaronder bloemen en - onder meer seksueel getinte - kaarsen. In 1386 of 1387 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2007-2008 Europese tijdrekening) werd u op het eiland Kish tegengehouden door vrouwelijke agenten van de Niru-ye Entezami (reguliere politie) omwille van uw klederdracht die niet in orde was. U diende in hun auto een belofteverklaring te tekenen en daarna kon u beschikken. Op 26/12/1387 (16 maart 2009) werd er bij u thuis aan de deur gebeld. Toen u de deur opende zag u drie agenten van de Niru-ye Entezami (reguliere politie). Ze toonden u een huiszoekingsbevel en kwamen uw woning binnen waar ze het decoratief materiaal zagen

liggen, waaronder de kaarsen in een seksueel getinte vorm. U zei dat u dit op bestelling had gemaakt. Alle kaarsen, de computer, CD's van uw zoon en een schotelantenne werden in beslag genomen. U diende met hen mee te gaan. Alvorens te vertrekken kreeg u wel de toestemming uw echtgenoot te contacteren in verband met uw aanhouding. U vertelde hem naar welke kalantari (politiekantoor) u gebracht zou worden. Op de kalantari aangekomen werd u in een kamer gezet waar u ondervraagd werd. Een vrouw maakte een dossier tegen u op. Na een uur kwam uw echtgenoot de kamer binnen. Hij zei u dat u zich niet ongerust hoeft te maken, dat hij alles voor u geregeld had. Hij ging de kamer uit en sprak af met de officier om de eigendomsakte van de winkel als borg neer te leggen in ruil voor uw vrijlating. Tegen de avond was alles geregeld en werd u vrijgelaten. Toen uw oudste zoon thuiskwam van zijn werk vertelde hij jullie dat er op zijn computer verboden materiaal te vinden was, zoals karikaturen van belangrijke personen in Iran als Ayatollah Khomeini, Ayatollah Khamenei en president Ahmadinejad. Uw echtgenoot nam contact op met een bevriende advocaat waarmee hij een afspraak maakte. Daarna sprak hij ook nog met een aantal andere advocaten. Allen wisten hem te vertellen dat het gevaarlijk kon worden. Daarop besloot uw echtgenoot dat het beter was dat jullie samen het land zouden verlaten. U, uw echtgenoot en kinderen verlieten Iran met de bus richting Turkije. Daar aangekomen namen jullie het vliegtuig naar een onbekend land. Na een aantal uren met een vrachtwagen werden jullie afgezet in België alwaar jullie op 14 april 2009 asiel hebben aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw origineel boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw originele nationale kaart (Karte-e Melli) en een aantal foto's van seksueel getinte kaarsen.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u en uw gezinsleden m.n. uw echtgenoot C. T. S. S. (...) en uw twee kinderen S. (...) en S. (...) uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de door jullie gevolgde vluchtroute en bijgevolg ook van de omstandigheden waarin jullie uw land van herkomst zouden zijn ontvlucht ernstig op de helling zetten. Zo verklaarden u en uw gezinsleden met een vals paspoort vanuit Istanbul naar een onbekend land te zijn gevlogen. Noch u noch uw gezinsleden zouden gehoord of gezien hebben waar jullie landden. Bovendien konden jullie geen enkel detail geven over de valse identiteit waaronder jullie reisden en het paspoort waarmee jullie reisden. Jullie wisten zelfs niet onder welke nationaliteit jullie aldus zouden hebben gereisd. Ook andere gegevens, zoals de naam, geboortedatum of geboorteplaats vermeld in het paspoort, waren jullie totaal onbekend. Evenmin waren jullie op de hoogte of het paspoort al dan niet een visum bevatte. Jullie zouden het paspoort de hele vlucht bij zich gehad hebben, maar het nooit bekeken hebben, hoewel jullie duidelijk de gelegenheid had het paspoort in te kijken. Het enige wat jullie allen gezien zouden hebben was dat de foto in het paspoort een foto van jullie zelf was. De smokkelaars zouden jullie zelfs de naam waaronder jullie reisden niet hebben doorgegeven (gehoor CGVS p. 6, 7, 8; gehoor CGVS echtgenoot S. (...) p. 5, 6, 7, 14; gehoor CGVS zoon S. (...) p. 4, 5, 12; gehoor CGVS zoon S. (...) p. 5, 6). Dergelijke verklaringen zijn vooreerst niet in overeenstemming met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten betreft van buiten de Europese Unie, waarbij het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel (zie onder meer informatie over de luchthaven van Zaventem waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd), groot is. Gezien dit risico kan er van jullie verwacht worden dat jullie omtrent voormelde gegevens meer details zouden kunnen verstrekken. Indien jullie werkelijk met een vals reispaspoort naar België zouden zijn gereisd, kan bijgevolg worden verondersteld dat jullie goed voorbereid dienden te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. De uitleg van uw echtgenoot, voor jullie geheel ontbrekende kennis over de door jullie bij jullie vlucht van Istanbul naar een geheel onbekend land, aangenomen identiteit en over het paspoort dat jullie daarbij zouden hebben gebruikt, met name dat jullie met stress zaten en volledig vertrouwden op de smokkelaar die beloofd had jullie in Engeland af te zetten (CGVS echtgenoot S. (...), p. 7), strookt niet met de verklaringen van jullie twee zonen die verklaarden dat jullie van de smokkelaar opgelegd waren direct asiel aan te vragen als jullie tegengehouden zouden worden (gehoor CGVS S. (...) p. 6; gehoor CGVS S. (...) p. 5).

Bovendien is het algemeen geweten dat bij binnenkomst op de Europese luchthavens onderdanen van de Europese Unie en onderdanen van landen buiten de Europese Unie apart gecontroleerd worden. Gezien jullie beweren niet te weten onder welke nationaliteit jullie zouden hebben gereisd, konden jullie aldus niet weten bij welke immigratiecontrolepost (EU of niet-EU) jullie zich dienden te melden. De vaststelling dat jullie uw asielaanvraag in het binnenland zijn komen indienen bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, en dus niet op een luchthaven - wat er op wijst dat u zonder problemen door de controles bent geraakt - doet dan ook sterk vermoeden dat jullie op een andere wijze de Europese Unie zijn binnengereisd dan jullie op het Commissariaat-generaal beweerden.

Daarnaast legde u, ter staving van uw problemen in Iran -na het gehoor op het Commissariaat-generaal - een convocatie van het parket van het 5de arrondissement, d.d. 8/01/1388 (Perzische kalender, komt overeen met 28 maart 2009 Europese kalender) neer. Er dient echter ernstig getwijfeld te worden aan de authenticiteit van het door u neergelegde bovenvermelde gerechtelijk document. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van bovengenoemd document (waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Zo werd de convocatie naar uw woonplaats in het Noorden van Teheran gezonden terwijl de convocatie werd uitgegeven door het bureau van de procureur van het verre oosten van de stad, wat aldus niet overeenstemt met uw woonplaats. Bovendien werd u opgeroepen voor de 10de kamer van het vijfde arrondissement en zou het nummer rechts op de oproeping het nummer 10 moeten vermelden, wat hier niet het geval is. Daarenboven ontbreekt het motief van de oproepingsbrief en kloppen de data en de termijnen niet. Zo werd het document opgesteld op 8/01 en zou het reeds op 10/01 genotificeerd zijn voor een verschijning op 15/01, wat gezien de periode van het jaar -Iraanse Nieuwjaar- helemaal niet aannemelijk is, gezien in deze periode, het ganse juridische systeem in Iran lam ligt en de administratie nauwelijks werkt. Door het neerleggen van dergelijk document komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Tot slot verklaarde uw echtgenoot dat hij als bewijs van afgifte van de eigendomsakte een schriftelijk ontvangstbewijs had gekregen van de agent van de Niru-ye Entezami (gehoor CGVS echtgenoot S. (...) p. 11). Gevraagd naar dit ontvangstbewijs repliceerde uw echtgenoot dat dit nog in Iran was, tussen zijn documenten. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het compleet onaannemelijk is dat het, op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 februari 2009, enige bewijsdocument betreffende uw zaak zich nog in Iran bevond, terwijl jullie er wel in geslaagd is zijn de studiedocumenten van uw echtgenoot vanuit Iran over te brengen. Geconfronteerd met dit gegeven repliceerde uw echtgenoot dat hij de studiedocumenten heeft laten brengen om in België te kunnen werken, wat eveneens ernstige twijfels doet rijzen over jullie motieven om naar België te komen. Tijdens het gehoor van uw echtgenoot op het Commissariaat-generaal, op 8 februari 2009 werd hem gevraagd alsnog het ontvangstbewijs van de afgifte van de eigendomsakte over te maken. Hij kreeg hiervoor een termijn van vijf werkdagen. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van vijf werkdagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat hij tot op heden (14 december 2010) nog steeds nagelaten heeft de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. Hij heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten omtrent de stand van zaken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, i.e. uw ongeloofwaardige reisroute, het gebrek aan bewijskracht van de door u neergelegde convocatie en het ontbreken van het bewijs van borgstelling kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

De door u in het kader van uw asielpprocedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw origineel boekje van burgerlijke stand en uw originele nationale kaart bevestigen uw identiteit en afkomst, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De foto's tonen aan dat u kaarsen maakte in een erotische vorm maar kan bovenstaande vaststellingen omtrent het gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde problemen niet wijzigen.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner en uw zonen nam ik eveneens een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de motiveringsplicht. Zij gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. In een tweede middel voert zij aan dat er een beoordelingsfout werd gemaakt omtrent haar situatie en gaat zij in op de huidige preciaire toestand in Teheran.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het

verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij brengt ter ondersteuning van het door haar voorgehouden asielrelaas een convocatie bij van het parket van het vijfde arrondissement in Teheran om te verschijnen op de vijftiende van de eerste maand van het Perzische jaar 1388. Deze convocatie werd door de Belgische ambassade in Teheran onafhankelijk van elkaar voorgelegd aan de expertise van twee vertrouwensadvocaten in Iran. Beide advocaten werken sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Beide personen hebben een jarenlange ervaring op juridisch gebied en hebben de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid en onafhankelijkheid werd door de Belgische ambassade in Teheran evenals door twee andere Europese ambassades in Teheran die eveneens een beroep doen op hun expertise kritisch geëvalueerd en bevestigd (administratief dossier, stuk 18, deel 1, antwoorddocument van Cedoca van 22 november 2010 met referte IR2010-020w, p. 1). Dit antwoorddocument, dat een neerslag is van de expertise van beide voormelde advocaten, stelt vooreerst een probleem vast met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van het bureau van de procureur die de convocatie uitschreef daar verzoekende partij woonachtig was in het noorden van Teheran, deze convocatie naar haar huis werd gezonden, en het desbetreffend bureau zich in het verre oosten van de stad bevindt wat niet strookt met de op de convocatie vermelde woonplaats van verzoekende partij. Verder merkt deze expertise op dat het dossiernummer van onderhavige convocatie niet correct is daar verzoekende partij werd geconvoceerd voor de tiende kamer van het vijfde arrondissement en het nummer tien niet voorkomt in het dossiernummer bovenaan rechts van de convocatie. Ook bevat deze convocatie totaal geen motivering waarom verzoekende partij werd geconvoceerd (administratief dossier, stuk 18, deel 1, antwoorddocument van Cedoca van 22 november 2010 met referte IR2010-020w, p. 2). Voormelde vaststellingen van de experts werden reeds door verwerende partij weergegeven in de bestreden beslissing. De bevindingen betreffende het dossiernummer en het gebrek aan motivering worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Betreffende de bevoegdheid van het bureau van de procureur voegt verzoekende partij een plattegrond van de stad Teheran toe aan het verzoekschrift (bijlage 4) waaruit zou blijken dat het parket van het vijfde arrondissement niet in het verre oosten van de stad gelegen is, maar eerder in het noordwesten van de stad, hetgeen bovendien volgens verzoekende partij ook gemakkelijk is terug te vinden op de door haar in het verzoekschrift weergegeven website. Bovendien merkt verzoekende partij op dat dit gerechtelijk document werd verzonden naar haar woonplaats, maar vermits deze was verzegeld door de politie, werd het document naar de vorige officiële verblijfplaats van haar echtgenoot gestuurd, namelijk de woonplaats van diens vader. Derhalve is de opmaak en de verzending van dit stuk geografisch gezien helemaal niet onlogisch, aldus verzoekende partij. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij een "pocket map of Tehran" met een schaal van 1:60.000 bijbrengt met daarop talloze, volstrekt onleesbare aanduidingen waarvan er drie omcirkeld zijn teneinde aan te geven waar het huis van verzoekende partij, de woonst van haar schoonvader en het gerechtsgebouw van het vijfde district zich

zouden bevinden. Het bijbrengen van een totaal onleesbare kaart van Teheran weerlegt desbetreffende vaststelling van voormelde experten niet. Waar verzoekende partij op algemene wijze verwijst naar een website waar volgens haar de ligging van het parket “*gemakkelijk opgezocht*” kan worden, doch geen enkele precisering geeft waar wat exact op deze site wordt vermeld ter ondersteuning van haar verweer, wijst de Raad erop dat het niet aan de Raad toekomt zelf het bewijs van haar verweer te achterhalen en aan te brengen en derhalve de lacune in haar bewijsvoering op te vullen. Dit klemt des te meer nu onderhavige website in de Perzische taal is opgesteld en deze volgens een officieuze online vertaling louter een overzicht blijkt te verschaffen van de districten in Teheran, gepaard met foto's van enkele gebouwen. Evenmin kan de Raad met behulp van deze website de door verzoekende partij aangebrachte markeringen op voormelde kaart verifiëren. Het voorhouden door verzoekende partij dat deze convocatie finaal naar het adres van haar schoonvader werd verstuurd doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling in het expertiseverslag dat het op de convocatie vermelde adres van de gedaagde duidelijk niet in overeenstemming is met de territoriale bevoegdheid van het bureau van de procureur door wie deze convocatie werd uitgeschreven. Uit voormelde niet weerlegde bevindingen van het expertiserapport concludeert de Raad dat onderhavige convocatie een vals stuk betreft.

De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De voorlegging van een dergelijke vals document volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielaas. Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528; RvS 18 juni 2004, nr. 132.690). In hoofde van verzoekende partij kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift opwerpt dat zij ook wegens het louter ontvluchten van haar land van herkomst het voorwerp zal uitmaken van een bestraffing die zo ernstig van aard zal zijn dat deze een schending vormt van de grondrechten van de mens, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. Verzoekende partij toont niet aan dat een mogelijke bestraffing om reden van het illegaal verlaten van haar land dermate disproportioneel zou zijn dat er sprake is van een ernstige schade voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Desbetreffend wijst verzoekende partij op de talrijke protestacties die plaatsvinden in verschillende grote steden in Iran die in de lijn liggen van de woelige omwentelingen in het ganse Midden-Oosten en waarbij de Iraanse autoriteiten hardhandig optreden tegen protestanten in de zin van de onderdrukking van de studentenprotesten in 2009 en waarbij ook opposanten van het regime worden gearresteerd. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt evenwel het volgende: “*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partij blijft dienaangaande in gebreke. Bovendien wijst de Raad erop dat het hardhandig optreden bij demonstraties die soms gepaard gaan met de arrestatie van opposanten niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij impliceert.

2.2.5. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT